Sahibi ve Yazı İşleri
Müdürü:
M. Emin Kantürk
☆
İdarehanesi:
Cemalnadir sokak, No. 4
Ankara cad. - İstanbul

16
AĞUSTOS
1951
PERŞEMBE
Sayı: 7

İşçi Hakkı

HAFTALIK SİYASÎ MÜSTAKİL GAZETE
Perşembe Günleri Çıkar
Başyazarı: Kemal Sülker
Yıl: 1 — Fiyatı 10 kuruş

TÜSTAV
ARŞİV
BELGESİ

Türkiyede İşçi Sınıfının Tarihi
Yazan: Lütfü ERİŞÇİ
Fiatı: 50 Krş. — Üniversite Kitabevi
Tavsiye ederiz.

İşçilerimize sefalet ve ıztırap getiren ithalât politikası

Onbin iplik işçisinin felâketine sebep olacak yeni bir ithalât müsaadesi verilmemelidir!..

İşçiler ve sanayicilerin fikirleri

Geçen sayımızda «Acı Haber» başlığı altında neşrettiğimiz yazıda hükûmetin 2.5 milyon liralık yün ipliği ithaline müsaade edeceğini ve incelemeler yaptığını bildirmiştik. Bu haber işçiler ve sanayiciler arasında çok ciddî bir endişe doğurmuştur.

Hükûmetin takip edegelmekte olduğu ekonomi politikasının memleket bünye ve şartlarına uymadığı bu haberle de anlaşılmış bulunmaktadır. İthalâat tacirleri kendi menfaatlerine uygun düşen böyle bir karardan memnun görünmektedirler. Fakat geniş işçi kütleleri ve sanayiciler yün ipliği ithalinden memleket çoğunluğunun zarar göreceğini belirtmektedirler.

Sanayicilerden üç kişilik bir heyet Ankaraya giderek hükûmetle temas etmiştir. Heyet Ekonomi, İşletmeler ve Maliye Bakanlığına bir de rapor sunmuştur. Bu raporda şöyle denilmektedir:

(Devamı 4. sayfada)

Çalışma Bakanlığının İmkânları

Kemal SÜLKER

Çalışma Bakanlığı, dar bütçesi, mahdut kadrosu ve sınırlı yetkisiyle memleketin iktisadî ve içtimaî kalkınma dâvasında rol oynıyacak bir imkândan mahrum durumdadır. Ne Bakanlık, ne de Bakanlığa bağlı genel müdürlük ve bölge müdürlükleri çalışma hayatını düzenliyecek, sosyal adaletin tahakkukunu sağlıyacak bir çalışma programına ve imkânına sahiptir. İşin doğrusu, Büyük Millet Meclisi ve hükûmet bu Bakanlığa lâyık olduğu değeri vermemiş, muhtaç olduğu teşkilât ve bütçeyi temin etmemiştir.

Hitap ettiği kütle bakımından her memleketin en gözde ve en mühim mevkiini işgal eden Çalışma Bakanları bizde rastgele vazifeye davet edilmiş birer parti adamı halindedir. Ta Sadi Irmağın Bakanlığa getirilmesinden itibaren başlıyan bu rastgelelik bugün de devam etmektedir.

Sosyal inkişafları ve dünya işçi hareketlerini uzun zaman kendi isteği ile takip etmiyen şahısların bu Bakanlığa getirilmesi çalışma hayatının düzenlenme işini sürüncemede bırakacak âmillerden biri olmuştur.

En alt kademelerden en üst makama kadar Çalışma Bakanlığının birikmiş muazzam ekonomik ve sosyal dâvaları plânlaması ve birbiri arkası sıra çeşitli kanunları çıkarmak için seferber olması lâzımgelirken aksi müşahede edilmektedir.

15 ayda üç Bakan değiştiren Demokrat Parti hükûmeti bu müddet içinde çalışma hayatiyle ilgili bir tek kanun çıkarmış ve bir tek kanun maddesini değiştirmiştir. Bunların ikisi de yarım, aksak ve yetersizdir.

Çalışma hayatını her cephesiyle etüt edip çalışan sınıfın refahını sağlamak mecburiyetinde olan bir Bakanlığın hareketsizlik denecek kadar ağır olan bu faaliyetinden sadece memleket zarar görmektedir. Çünkü vatan, çalışan insanların omuzları üzerinde yükselir.

Çalışma Bakanlığı, meşgul olması gereken konuları itibariyle Ekonomi, Tarım, İşletmeler, Millî

(Devamı 3 üncü sayfada)

İ. Brovvn'un raporu ve ifade ettiği tehlike

Türk işçilerinin teşkilâtlanma gayreti karşısına dikilen engel

Memleketimizde pek kısa bir müddet kalan AFL (Amerikan İşçi Federasyonu) Avrupa temsilcisi ve SCFTU icra komitesi üyesi Irving Brown'un raporu bir İstanbul gazetesi tarafından yayınlanmış bulunmaktadır.

Rapor heyeti umumiyesi ba-

(Devamı 2. sayfada)

Amerikada işçiler müşkül durumda

New-York (Özel) — Amerikada Tekstil fabrikaları imalâtı azaltmak zorunda kalmıştır. Bazı fabrikalar ise «Sezon tatili» yapmağa işçilerini çıkarmağa başlamıştır. Bir kısmı ise iş gününü 5 e indirmiş ve ücretleri düşürmüştür. Bütün bunlara sebeb Amerikan halkının mal satın alma takatinin kalmamasıdır. Sendikalar yer yer şikâyetlere başlamıştır.

Türkiyede açılacak Sosyal Güvenlik Semineri

Viyana (Özel) — Sosyal emniyet Cemiyetinin uluslararası kongresinde Türkiyede içtimaî emniyet semineri kurulmasına karar vermiştir. Bu seminere Cenevredeki Beynelmilel iş bürosu (İ. L. O) yardım edecektir. Seminer 2 Eylûlde çalışmaya başlayacak, üç sosyal güvenlik uzmanı Türkiyede incelemeler yapacaktır.

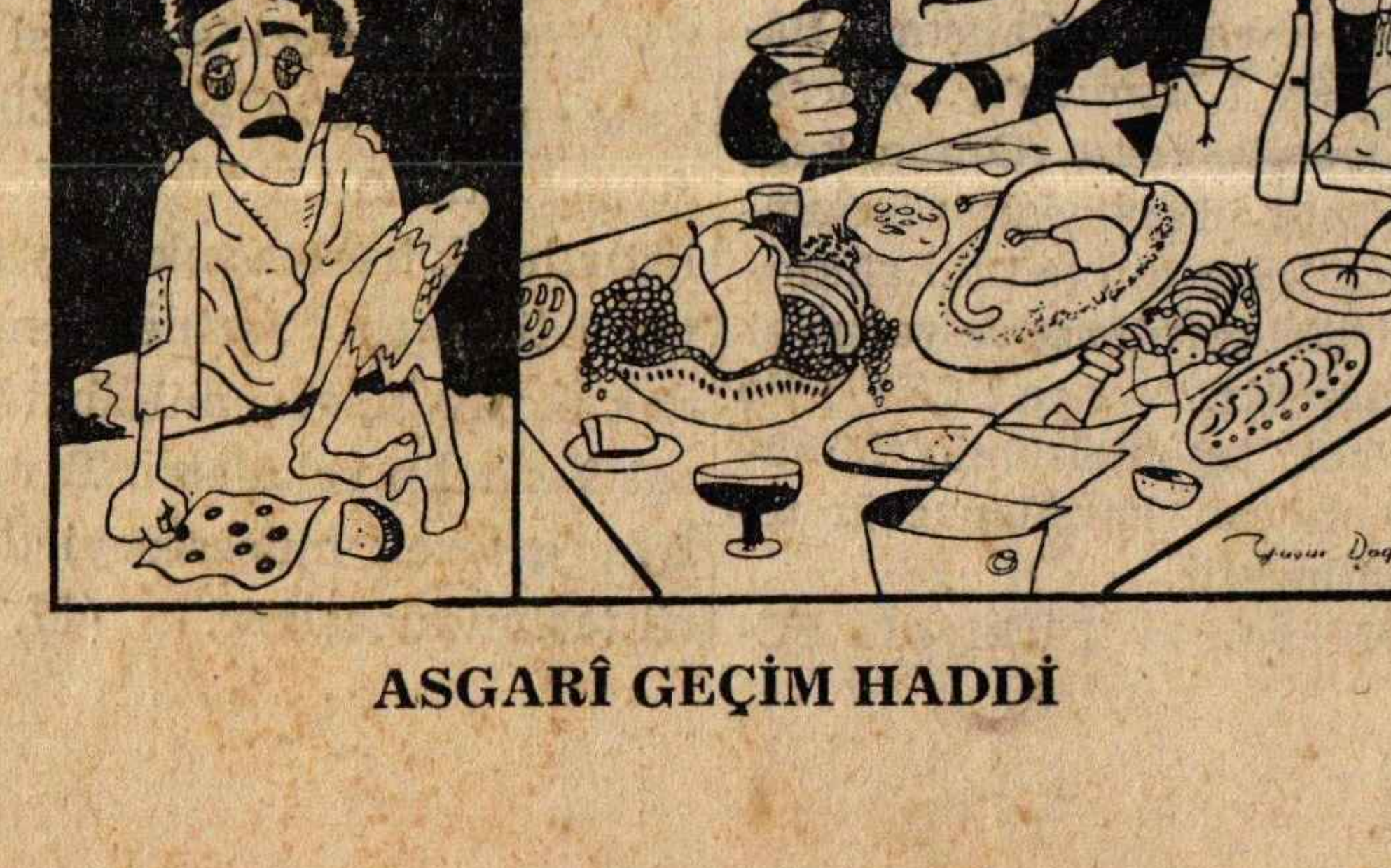

ASGARÎ GEÇİM HADDİ

Yıllık ücretli mezuniyet hakkı artık unutuldu mu?

Yarım ücretli pazar ve bayram tatili kanunu 204 gün sonra kısmen işe yarıyacak

Zonguldak İşçilerinin Büyük M. M. Başkanlığına çektiği telgraf

İş kanununu kapsamına tâbi işyerlerinde 6 gün muntazaman çalışan işçilere 2 mart 952 pazar gününden itibaren yarım yevmiye verilecektir. Bu hustaki kanun 1 muhalif ve 1 çekimsere karşı 250 oyla 9/8/1951 günü kabul edilmiştir.

Zonguldak Maden İşçileri Sendikası da B. M. M. Başkanlığına şu telgrafı göndermiştir:

«Biz Zonguldak Maden İşçileri Sendikası Yönetim Kurulu ve Havza İşçi mümessilleri Sendika merkezinde toplanarak ücretli hafta tatili kanunu hakkında Havza işçileri namına aşağıda maddeler halinde yazı-

(Devamı 4. sayfada)

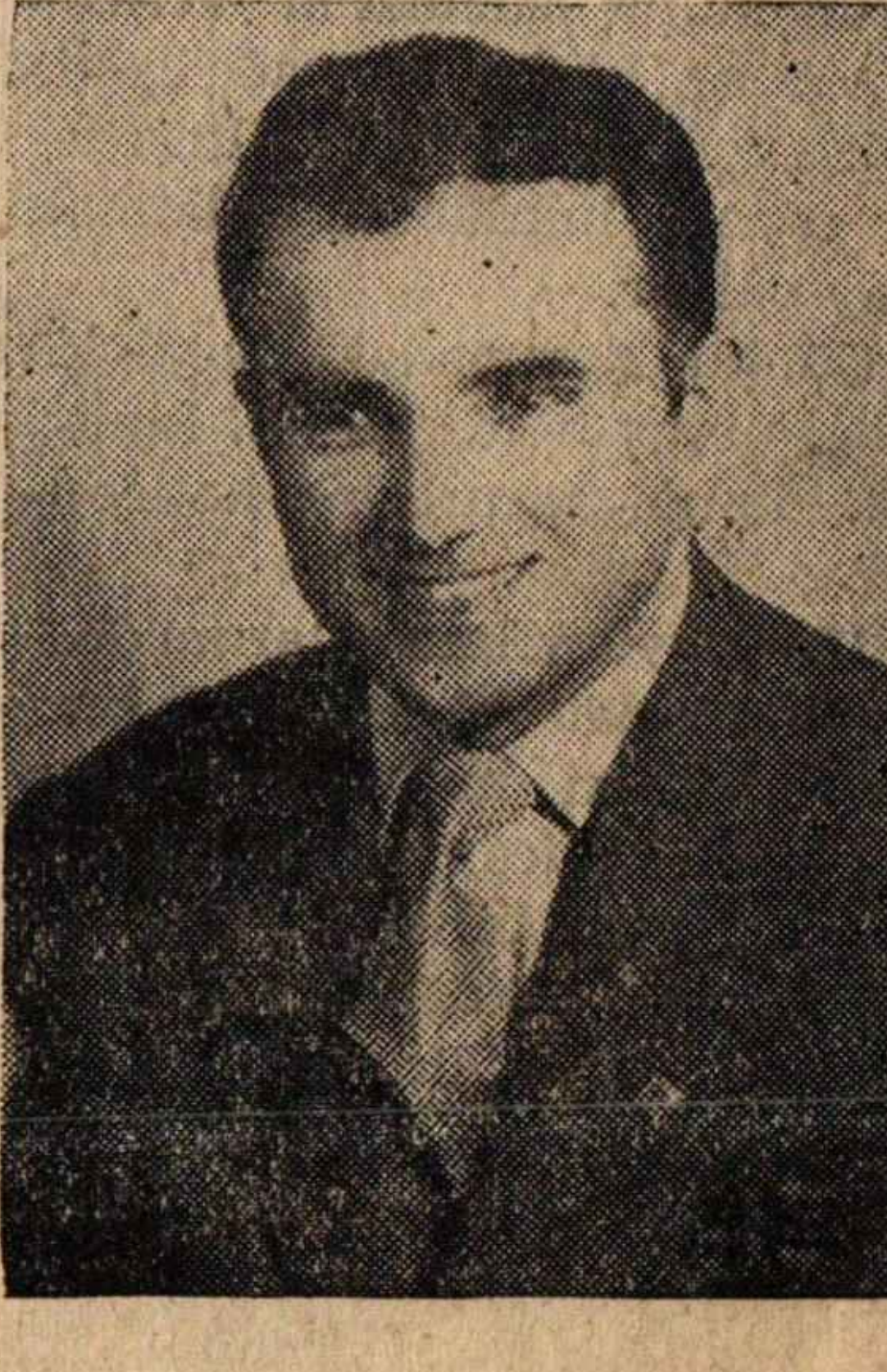

Sabri Gürata

İşçi Sigortası Dispanseri

Bahariyede Malta oğulları Fabrikası karşısında İşçi Sigortaları tarafından bir dispanser inşa edilmektedir. İşçi Sendikaları Birliği saymanı Ali Aygen bu hususta şunları söylemiştir:

«— Nasıl oluyor da öyle berbad bir yerde bu inşaata karar verdiler? Bir tarafı lâğım bir tarafı mezarlık, bir tarafı tozlu yol. Böyle bir yerde hasta barınmasını bir tarafa bırakalım, sağlam insan hasta olur. Bu yanlış karar düzeltilmelidir.»

Karabük Çelik Fabrikasında işçilerin yatacak yer ihtiyacı

Bir odada 8 işçi yatırılırken bekâr memur [illegible] odalı evde ikamet buyuru[illegible]r

Karabük Demir, Çelik Sanayii İşçileri Sendikası ikinci başkanı Sabri Gürata şehrimize gelmiş ve bazı temaslarda bulunmuştur.

Fabrikada baş mümessil bulunan Sendikacı arkadaş, bir yazarımıza Karabük Demir ve Çelik Fabrikasının durumu ve işçilerin istekleri hakkında şunları söylemiştir:

«— Fabrikada biz sendikacılara bazı müşkülât çıkarılıyor. İşveren ustabaşılardan ibaret yeni bir Sendika kurulmasına bile çalıştı. Bizim 2500 üyemize karşılık bu işveren tarafını iltizam eden sendikanın üye sayısı 200 içindedir. Bazı işçiler, ustabaşılarının zoruyla bu sendikaya girmişlerdir. Bunlar, bizim esas sendikamızı yıkmak istiyorlar. Bunda hem ustabaşıların, hem de işverenin menfaati vardır.»

(Devamı 4. sayfada)

Tarım işçilerine verilen asgarî ücret aleyhindeki beyanname

İşçileri greve teşvik eder mahiyette görülerek toplattırıldı — Beyannameye imza koyan sendikacının durumu

Bursa Sendikalar Birliği arkadaşlarını destekledi

Adana (Özel) — Pamuk toplama işçileri için kilo başına verilmesi kararlaşan 8 krş. ücreti az bulan Tarım İşçileri Sendikası bir beyanname yayınlamıştır. Beyanname «tarım işçilerini greve teşvik» mahiyetinde görülmüş ve toplattırılmıştır. İşçi Sendikaları Birliği de bu beyannameyi desteklediği için hükûmet makamlariyle sendikacılar arasında ciddî ihtilâflar belirmiştir.

Çukurova İşçi Sendikaları Birliği başkanı Hasan Özgüneş bu hususta şunları bildirmiştir:

«— Tarım İşçileri Sendikasının yayınladığı beyanname karşısında işverenlerin telâş göstermeleri ve hükûmetin bu beyannameyi toplatması yersizdir. Çünkü ortada işçileri bir suça teşvik değil, bir hakkın müdafaası vardır. Her sendika kendisine mensub olan üyelerinin menfaatlarını korumakla vazifelidir. Esasen bunu yapmıyan sendikanın da mânası yoktur.

Yalnız bize garib gelen nokta şudur: Asgarî ücret komisyonunda üye bulunan ve asgari ücret

(Devamı 4. sayfada)

Debag ve Deri İşçileri Sendikası Yeni Yönetim Kurulu

Dabak ve Deri İşçileri Sendikası başkanı ile bir üye yönetim kurulundan istifa etmiştir. Bunların yerine yedek üyelerden Mehmet İçbay ve Şaban Çökmez aslî üyeliklere getirilmiştir.

Yapılan yeni seçim sonunda Sendika başkanlığına Rahim Mumcular, veznedarlığa da Ahmet Evkuran seçilmişlerdir.

Sendika sekreteri Kâzım Edin de bu vazifeden çekilmiştir. Sendika sekreterliğine Emin Basutçu getirilmiştir.

Arkadaşlarımıza başarılar dileriz.

DARILMACA YOK

Doğu Üniversitesi ve Ziraî Kalkınma

Vanda bir Doğu Üniversitesi kurulması için yapılan tetkikler şunu gösterdi: Üniversite kurmakla memleket veya bir bölge kalkındırılmaz!

Vatandaşlar mağara devri insanları gibi yaşarken, yollar taş devri karakterini taşırken Üniversite kurmak gösteriş gayretinden ileri gidemezdi. Netekim bazı profesörler şu mütalâayı yürütüyor: Doğuyu iktisadî ve içtimaî bakımdan kaldındırmak lâzım.

Bu kalkınmanın bölge bölge olacağına aklımız almıyor. Bir memleketin her yanı ayni medeniyet seviyesinde olmazsa o yerde halk hâkimiyeti vardır denemez. Doğu bölgesi ayrı, Eğe bölgesi ayrı değildir. Vatan bir bölünmez bütündür, ve Vatanımız kül halinde gerçek bir kalkınmaya muhtaçtır.

Daha dün denecek kadar yakın bir tarihte imparatorluk sınırları içinde bulunan Mısır bile bu hakikati anladı da ne C. H. P., ne de D. P. hâlâ bu gerçeği öğrenemedi.

Mısır, nüfusunun yüzde seksenini teşkil eden köylünün ekonomik ve sosyal kalkınması için 1939 da bir proğram hazırladı. Sosyal işler Bakanlığı kurdu. 100 «sosyal daire» tesis etti. Bu «daire» ler her 15 ailenin kalkınmasiyle uğraşmağa başladı. Bu sosyal dairenin kütüphanesi, kliniği, çocuk bürosu, ziraî servisi vardır. ve üstelik kooperatifler de köylüye her yardımı yapmaktadır.

Bize gelince; modern bina altında çorak toprak bırakıyor. o binaya girecek vatandaş sayısını tahdid ediyoruz.

Semavata ser çeken binaları olan Amerikaya değil de biraz komşumuz Mısıra baksak ve... ayaklarımız toprağa değse...

ŞİMŞEK

Dünya işçi sınıfı tarihine bakış

İngilterede Sanayi inkılabı ve işçi sınıfının doğuş tarzı

Dokuma sanayiinde başgöstaren yeni keşifleri diğerleri takip etti ve Derebeylik nizamı böylece sona ermiş oldu...

Cahit UMUT

İngilteredeki işçi hareketlerini ve sendika faaliyetlerini öğrenmek Türk işçileri için faydalı olacaktır. Bununla beraber, sendika saflarında Türk işçi sınıfının kalkınması dâvasiyle gerçekten meşgul olanlar için bu zarurî kültür hamulesini vermeden önce, bütün dünyada geniş akisler yapmış olan İngilteredeki sanayi inkılâbını anlatmak icap ediyor.

Çünkü Avrupadaki bugünkü hükûmetlerin teşekkülü, sanayi inkılâbının zarurî bir neticesidir.

18 inci yüzyılın sonlarına doğru vukubulan iki değişiklik burjuva içtimaî münasebetlerinin teşekkülünü icap ettirdi. Bu iki değişiklikten birisi İngilteredeki sanayi inkılâbı, diğer de Fransız ihtilâlidir. Biz sanayi inkılâbı üzerinde duracağız:

1771 ile 1825 arasında vukubulan bu inkılâp bütün dünyaya yayıldı. Bu inkılâbın iki esaslı temeli vardı: Birisi makinelerin icadı, öbürü de fabrikaların kurulması. Sanayi inkılâbına adları karışan işçiler pamuklu kumaş yapma işini ıslah ettiler. Jon Kay adındaki bir İngiliz, kumaşı istenen ende yapmayı sağlıyan bir icatta bulundu. Bunun neticesinde istih[illegible] ki misli arttı. Bunu yeni bir ip[illegible] cinazının keşfi, dokuma makinelerinin su kuvvetiyle çalışması, iplik makinelerinin inkişafı, pamuk çekirdeğinin temizlenmesine yarayan makine, kumaşları boyama ve kurutma tesisleri takip etti. Nihayet buhar motörleri meydana geldi. Yavaş yavaş buhar motörlerinin gelişmesi sağlandı ve buhar makinelerini daha da geliştirmek için madencilik ilerledi. Bu sahada da keşifler başgösterdi ve durmadan devam etti.

Bu keşifler büyük bir sanayi inkılâbını meydana getirmişti. Bu inkılâp derhal iktisadi tesirlerini gösterdi, ve şehir komünlerinin derebeylerle mücadelesinde kapitalistler sınıf olarak yavaş yavaş belirmeğe başladılar ve büyük endüstrinin doğması parlmantarizmi teşekkül ettirdi. Kapitalizmin ziraate yönelmesi ve makinelerin meydana çıkmasiyle ekonomik inkılâbın temelleri atılmış oldu. İktisadî değişiklik siyasî inkılâba sebebiyet verdi, ve bunun neticesi olarak burjuvazi 1789 da hâkimiyeti eline aldı ve Avrupa kıtasında kapitalizmin inkişafını zorladı.

Sanayi inkılâbı, İngilterede olduğu kadar Fransa ve Almanyada da 19 uncu asrın ikinci yarısında makine istihsalinin galibiyetiyle nihayet buldu. Böylece İngilterede başlıyan ve Avrupaya, Amerikaya yayılan sanayi inkılâbı burjuvazi ile işçi sınıflarını tarih sahnesine çıkarmış oldu. Büyük toprak sahibi asılzadeler, yerlerini burjuvaziye terkederek derebeylik iktisadî ve içtimaî nizamı nasıl değişikliğe uğradıysa, kapitalist iktisadî nizamında da, sanayi inkılâbiyle teşekkül eden burjuva ve işçi sınıflarının karşılıklı münasebetleri yüzünden zaman zaman değişiklikler oldu ve olmakta devam ediyor.

İngilteredeki sanayi inkılâbı sayesinde endüstri ile birlikte ticaret de geliştiği için muhtelif pazarlar teşekkül etti. Makineler, istihsali mütemadiyen arttırırken taşıt vasıtaları da bu mahsulleri süratle bir memleketten bir memlekete götürüyordu ve çeşitli ticarî rekabetler, istihsalde mühim rolü olan işçilerin emeğinin istismarına yol açtı. İşçiler artık müstakil birer ev işçisi olmaktan çıktı. Sanayi inkılâbının hıziyle birlikte ücretli fabrika işçileri haline geldi. Fabrikalar mantar gibi türerlerken, muayyen saatlerde çalışacak işçilere ihtiyaç baş gösteriyordu. Esasen toprağa ve istihsal vasıtalarına sahip olmıyanlar fabrika kapılarına koşmağa başladılar. Artık yüzlerce, binlerce işçi bir çatı altında muayyen işler görüp muayyen ücretler alıyordu. Böyle-

(Devamı 3 üncü sahifede)

Hatırlar mısınız?

KALEM SAHİPLERİ NEFES ALAMIYACAK BİR DURUMDA

Doktor Cahit Tanyol, 10 Ağustosta Yeni Sabah gazetesinde neşrettiği bir yazıya şu başlığı koymuştu: «Bu memleket kimin?» ve bu sorudan sonra şunları yazıyordu:

«Fikir adamlarımız, kapana tutulmuş bir fare gibi, kendi gölgesini ölçmekle, kitapların söylediğini düşünmekle vakit geçiriyor. Sanatkârlarımız düşünmekten, görmekten ve gördüğünü yazmaktan korkuyor. Hürriyet var görünüyor, hakikatte kalem sahipleri nefes alamıyacak bir durumdadır. Çünkü düşünce günün politikasına ayak uydurmak zorunda... Bir kısım kendi politikasında; bazı zümre kendi mücadele ve dalaverasında devam ediyor.

Bu memleket bizim, bizim ama ekmeğini yediğimiz insanlara dönüp bakmıyoruz. Onları uzaktan uzağa düşünüyoruz. Onların ihtiyaçlarını, dertlerini anlamak, hayat şartlarını incelemek için ortada hiçbir teşebbüs yok. Nasıl olur da tanımadığımız, tanımak ihtiyacını duymadığımız ve hattâ nasıl tanımak gerektiğini bilmediğimiz bir memlekete göğsümüzü gere gere bizimdir, deriz.»

HÜRRİYET VAR MI YOK MU HİÇ DÜŞÜNDÜNÜZ MÜ?

Son günlerde dilimize bir kitap tercüme edildi. Eser Alexis Carrel'indir. «İnsanlar Uyanın!» adını taşıyan bu kitapta şu cümleler de vardır:

«İnsanların çoğunun istifade ettikleri hürriyet, ne ekonomik hürriyet, ne fikir hürriyeti, ne ahlâkî hürriyettir. Hiç bir şeye sahib olmıyanlar yalnız izbeden izbeye dolaşmak, şu veya bu gazetenin, radyo ile yayınlanan birbirine zıd propagandaların yalanlarını dinlemek ve nihayet oy vermek hürriyetine sahibdir. Bu insanlar siyasî mânada hür, ekonomik mânada köledirler.»

İşçi sınıfı tarihimizde tütün işçilerinin sendika faaliyeti

Çeşitli baskılara rağmen tütün işçileri kendi hak ve menfaatlarını koruyacak teşkilâtı kurmuştur...

Yazan TARİHÇİ

Türkiyede işçi sınıfının tarihinde tütün işçileri önemli bir yer tutmaktadır. Bu önem yalnız Türkiyenin dünya çapında tütün müstahsili bir memleket olmasından ve tütün sanayiinin oldukça eski bir maziye sahip bulunmasından değildir. Bu önem bilhassa yakın zamanlara kadar Fransız sermayeli Reji şirketinin başıboş istismarına ve hâlâ devam eden türlü baskı çeşitlerine rağmen, tütün işçilerinin kendi hak ve menfaatlerini müdafaa ve teşkilâtlanma bakımından gösterdikleri gayretten ileri gelmektedir.

Tütün işçilerine ait, Abdülhamit idaresinin taş üstünde taş bırakmadığı senelerde teşkilâtlanma teşebbüslerinin olup olmadığı hakkında kat'î bir vesikaya sahip değilsek de bu senelerde arkadaşlarının hak ve menfaatlerini savunmak uğruna hapislere giren, sürgünlere gönderilen tütün işçileri bulunduğunu biliyoruz.

Meşrutiyet senelerinde ise tütün işçileri bariz olarak Türk işçi sınıfının teşkilâtlanma hareketinin ön safında yer işgal etmekte idi.

Meşrutiyetin daha ilk günlerinde Selânikte başlıyan grevlerden sonra Drama, Kavala ve İstanbulda tütün işçileri cemiyetleri kurulması birbirini takip etmişti. Bu cemiyetlerin arasında en mutedillerinden biri İstanbuldaki Amele İttihat Cemiyeti bile Meclisi Mebusana hitaben yazılmış bir «takrir» [illegible] Reji idaresiyle devrin hükûmet makamlarının nasıl hâlâ baş başa vererek tütün işçilerinin hak ve menfaatlerine göz yumduklarını acı bir şekilde belirtmektedir.

Aynı senelerde memleketin muhtelif şehirlerindeki tütün işçileri arasında bir federasyon kurulmak teşebbüsüne geçildiğini, 910 daki İstanbul Reji İşçileri Grupunu burada hatırlamak lâzımdır.

Fakat tütün işçileri arasında bu teşkilâtlanma ve faaliyet 1913 Ocağında Babıâli baskınıyle iktidarı eline geçiren İttihat ve Terakki terörü ve birbirini takip eden Balkan ve Birinci Dünya Harbi sıralarında ister istemez duraklamıştı.

Millî Mücadelenin başladığı sıralarda tütün işçileri arasında kaynaşma ve teşkilâtlanma faaliyeti tekrar canlanmıştı. Bu arada Cibali Reji İşçileri Cemiyeti faaliyete geçmişti. 18 Şubat 919 da yapılan ve yüzde 50 zam istiyen grev hiç de faydasız olmamıştı.

Müteakıp senelerde başlıyan mübadele hareketi içinde memleketten ayrılan Rumen tütün işçileri yerine Drama, Serez ve havalisi işçilerinin gelişiyle beraber İstanbulda, İzmirde ve Bursada yeni tütün işçi cemiyetleri kurulmuştur.

Bunların arasında ileri şiarları benimsemiş olanlardan başka 923 te İstanbulda kurulan Tütün Depo ve Fabrikası İşçileri Teavün Cemiyeti gibi maksadı «işçilerle sermayedarların muttarit bir ahenk dairesinde husulü müvazeneti» olanlar da yok değildi.

925 te Reji şirketinin tasfiyesinden sonra İnhisarlar İdaresi zamanında teşkilâtlanma yavaş yavaş duraklamış ve bir müddet sonra genişliyen diktatörlük idaresi altında hepsi dağıtılmıştır.

Mamafih bu devrede dahi türlü musibetlere rağmen tütün işçilerinin işçi dâvası uğrunda mücadelesi için için devam etmiştir.

946 da yeniden başlıyan gelişme hareketi içinde tütün işçileri gene ön safı işgal ediyorlardı. 946 Haziran ve Temmuz ayları içinde İstanbulda, İzmirde, Samsunda birer Tütün İşçi Sendikası kurulup faaliyete geçmiş bulunuyordu.

Bunların arasında İzmir Tütün İşçileri Sendikasının maksadı şu idi:

«a — Tütün işçilerini iş verenler ve hükûmet makamları vesair idare âmirleri önünde temsil etmek, her sahada onların hak ve menfaatlerine uymıyan durumlara ve muamelelere karşı teşebbüste bulunmak.

b — İş Kanununun ve Büyük Millet Meclisinden çıkacak diğer iş gücünü koruma, içtimaî sigorta kanunlarının hükümlerine riayet edilip edilmediğini daimi surette araştırmak, onlara aykırı halleri ve muameleleri ortadan kaldırmak için işçileri harekete geçirmek, icabında gereken yerlere başvurmak ve işçilerin haklarının korunması için onların adına dâva açmak.

c — İşçilerin fıkrî ve bedenî serpilmelerini sağlamak için ihtısas kursları, spor talimleri ve oyunları, memleket ve dünya meselelerine dair konferanslar, güzel sanatlar dersleri, korolar vesair işler organize etmek ve bu çeşit kültür faaliyetlerine elverişli bir işçi kulübü açmak ve idare etmek.

d — İşsiz kalan sendika âzalarına iş bulmayı temin etmek, işçi kategorisini tâyin etmek, hastane, doğumevi, çocuk yuvası tesis etmek, meslekî hastalıkları yaratan fena iş yerlerinin sıhhî olmasını sağlamak.

e — Teker teker muhtaç bir duruma düşen sendika âzalarına eşya, gıda ve para yardımlarında bulunmak, geniş ölçüde işsizliğin umumî haline karşı sağlam bir ihtiyat akçesi vücuda getirmek maksadiyle karşılıklı yardım sandığı teşki etmek, işçiler arasında tesanüt ve teavün duygularını geliştirmek ve fiilî hareketler haline yükseltmek.»

Bu sendikaların ömrü pek kısa olmuş, o zamanki diktatörlük bekayası hükûmet tarafından birkaç ay sonra kapatılmıştır.

İ. Brovvn'un raporu ve ifade ettiği tehlike

(Baş tarafı 1. sayfada)

[illegible] kımından yalnız ciddî bir plândan uzak değil, aynı zamanda, materyelleri bakımından eksiklik ve yanlışlıklarla malûldür. Fakat meselenin bu tarafı bir kenara, hâdiseleri dikkatle takip edenler için bu raporu okurken, daha evvel memleketimize gelen Amerikalı büyük patronların temsilcisi Thorenburg'un raporunu hatırlamamağa imkân yoktur. Thorenburg raporunda Amerikalı büyük sermayedarlar için Türkiyede yapılacak işler bulunduğunu ve üstelik teşriki mesaiye hazır muhitlerin de mevcudiyetini iddia ediyordu.

Amerikada işçi sınıfının çok mahdut usta ve teknisyenleriyle aristokrat zümresinin reaksiyoner teşkilâtı olan AFL mümessilinin de raporunda kendi teşkilâtı, faaliyet ve propagandası için Türkiyede mevcut sendikaların çok müsait bir durum arzettiği belirtilmeğe çalışılmaktadır. Filvâki raporun esas konusu türlü tafsilât içinde âdeta gizlenmiş bir şekilde Türk sendikalarının SCFTU kanaliyle AFL ile münasebet tesisi mevzuudur.

Irving Brown'a göre münasebetlerin tesisi hususunda Türk sendikacılarında ve ilgili hükûmet makamlarında kat'î istek mevcuttur! Rapora bakılırsa I. Brown'a gerek Ankara ve gerekse İstanbulda sendikacılar çok müsait davranmışlar, bilhassa bazı sendika liderleri yaptıkları, hattâ yapacakları işler hususunda kendisinden ilgi ve yardım istemişlerdir .Ayrıca İstanbul Sendikalar Birliği kongresinde SCFTU ile birleşmek temayülü ortaya atılmış bulunmaktadır.

Diğer taraftan Çalışma Bakanlığı da I. Brown'u aynı şekilde karşılamıştır. Orada kendisine yeni çıkarılacak iş kanunları ve eskilerinin tadili hakkında fikirleri sorulmuş ve yarım rica edilmiştir. Ayrıca SCFTU ile birleşmek teşebbüsünün hükûmetçe müsait karşılanacağı temin edilmiştir.

Görülüyor ki Türkiyede SCFTU ile münasebet tesisine taraft[illegible] met makamlarının gizlenilmiyen maksadı bu sahada bilgisizlik ve tecrübesizliklerinin telâfisidir.

Fakat şu münasebetlerin tesisi zımnında SCFTU acaba hangı maksatla hareket etmektedir? Buna dair hiçbir şey söylenilmiyorsa da mezkûr teşkilâtın Uzak ve Ortadoğudaki faaliyeti bize bu hususta bir fikir verebilir.

Asla inkâr edilemez ki SCFTU son zamanlarda Uzak ve Yakındoğuda yarı müstemleke memleketlerdeki işçi sınıflarını propaganda ve tahriklere boğarak onları kurtuluş ve kendi mücadelelerinden koparmağa çalışmaktadır.

Zaten 1. Brown'ın raporunda münasebetler tesis edildikten sonra yapılacak işler hususundaki teklifler bir bakıma bu durumu aydınlatmaktadır.

Bu tekliflere göre hulâsaten Türkiyede sendikalar SCFTU usulü üzere yeniden teşkilâtlanmalı ve SCFTU propagandası bütün şümuliyle benimsenmeli ve hattâ Türk sendikacıları SCFTU teşkilâtlarında yetiştirilmelidir.

Kısacası I. Brown'un raporu özü itibariyle herhangi bir ziyaretin intıbalarını tesbit eden alelâde bir vesika değildir. Bilâkis Türkiyede işçi sınıfının teşkilâtlanma gayretinin yeni tehlikeler karşısında bulunduğunun tam bir ifadesidir.

Garp Linyitleri İşletmesi Müdürü

Tavşanlı (Özel) — Tunçbilek garp linyitleri işletmesi müessese müdürü Cemal Zühtü Aysan Etibank merkezinde çalıştırılmak üzere Ankara'ya tayin edilmiştir. Yerine Zonguldak Kozlu bölgesi müdürü Nevzat Yerdelin vekâleten Tavşanlıya gelerek müesseseyi devirü teslim alacaktır. *(M. Y.)*

Hukuk KÖŞESİ

Asgarî ücret meselesi

Yazan:
Halûk BARUTÇUOĞLU
(Avukat)

İş Kanunu 12/6/936 tarihinde neşredilmiştir. Bu kanunda asgari ücret tesbitine dair bir 32 nci madde vardır. Bu madde iktisat vekiline bir salâhiyet vermiş ve demiştir ki: (İktisadî ve içtimaî zaruretler dolayısiyle iktisat Vekâletince teklif edilecek işlerde .... ödenecek işçi ücretlerinin en aşağı hadleri bir nizamname ile tesbit edilir.)

Ancak 12/6/936 dan 31/1/950 tarihine kadar geçen 13,5 sene zarfında hiçbir iktisad vekili bu maddeyi hatırlamamış veya asgari ücretin tesbitine lüzum görmemiştir. 31/1/950 de çıkan bir kanunla bu madde değiştirilerek salâhiyet İktisat Vekâletinden alınarak Çalışma Bakanlığına verilmiştir. Çalışma Bakanlığı ise bir sene sonra asgarî ücretlerin tesbitine müteallik bir yönetmelik çıkartmıştır. Bu yönetmeliğe göre ilk olarak Adanada kurulan mahallî komisyon ise 11/7/951 tarihinde çırçır işçileri için 200 kuruş asgarî ücret tesbit etmiş bulunmaktadır.

İşte asgarî ücret dâvasının İş Kanununun çıkışından bugüne kadar geçirdiği manzara kısaca budur. Ve bize bir kanunu tatbik edip etmemeyi şu veya bu bakanın yani netice itibariyle bir insanın keyfine bırakmanın ne derece hatalı olduğunu göstermektedir. Kanun deyince aklımıza umumî, mücerret ve daimî kaideler gelir. Aynı durumda olan vatandaşların hepsinin haklarını temin eden kaideler. Halbuki, şimdiki Çalışma Bakanı Nuri Özsan, İstanbulda yapmış olduğu ilk basın toplantısında şöyle konuşmuştu:

«— İstanbulda işçi ücretleri oturmuştur. Onun için burada asgarî ücret tesbitine lüzum yoktur.»

Bu Bakan böyle konuşurken neye istinat etmiştir? Ücretler oturmuştur demekle neyi kasdetmiştir?

İstanbuldaki işçilerin dolgun ve kâfi ücret aldığını mı?!! Öyleyse, Bakanın aldandığını söylemek icap eder. Nitekim kendisi de bir müddet önce hatasını anlamış ve İstanbulda asgarî ücreti icap ettiren bir iş istismarının varlığını bildirmiştir.

Burada şu soru hatıra gelebilir: «Asgarî ücreti kim tesbit edecektir?» Bu nokta üzerinde durmak lâzımdır:

Asgarî ücreti tesbit edecek olan mahallî komisyonlar kanaatimizce tarafsız kimselerden ibaret intibaını uyandırmamaktadır. Yönetmeliğin 5 inci maddesine göre komisyonda biri işçi temsilcisi, diğeri sendika üyesi olmak üzere iki işçi üyesi var görülüyorsa da, 6 ncı madde işçi mümessilinin seçilişini gösterdiği halde sendika üyesine dokunmuyor. Buradaki sendika kimin sendikasıdır belli olmuyor. Bu vaziyete göre komisyonda bir işçi üyesine karşılık bir iş veren, bir Ticaret ve Sanayi Odası temsilcisi, bir de Ziraat Odası temsilcisinden ibaret -ki netice itibariyle bunlar da tüccar ve iş verenlerdir- üç üye bulunmaktadır. Diğer üyeler ise memur durumundadır. Memleketimizde devlet en büyük iş veren olduğuna göre bu kimselerin muhakkak surette tarafsız kalıp kalamıyacakları münakaşa edilebilir bir meseledir. Nitekim Adana çırçır işçileri hakkında tesbit edilen 200 kuruş günlük ücret bu iddiamızı takviye eder mahiyettedir.

Ancak mühim bir mesele daha var ki, kanun asgari ücreti statik bir halde almıştır. Yani asgari ücret tesbit edilse bile bu bir defa

(Devamı 4. sayfada)

İşçi Röportajları

Yazan: MUSTAFA GÜLİRKİN

Çimento işçilerinin gayri sıhhî işyerinde korku ve azap içinde geçen hayatları

Yunus Çimento fabrikasındayız. Anadolu Çimentoları Türk Anonim Şirketinin 1930 da kurduğu bu fabrika işçilerinin üye bulunduğu Sendikanın Genel Kurul toplantısına iştirak etmek istiyoruz.

Febrika hem Kartal demiryoluna, hem de denize çok yakın. Gerek demiryolu, gerekse deniz vasıtasiyle çimentolar hem İstanbula, hem Anadoluya süratle gönderilebilir. Bütün bunları iyi düşünerek kurulan fabrikada işçilerin sağlığı iyi düşünülüyor mu? Merakımızı çeken nokta bu.

Fabrikaya girince yepyeni bir iş âlemiyle karşılaştığımızı anlıyorum. Kemal Sülker, yarı bellerine kadar kömüre gömülü olarak çalışan işçilere **bakıyor. Bira fab**rikası işçileri Sendikası Başkanı Seyfi Demirsoy ise dekovil hattının üstündeki ufkî, kalın ve dehşet verici bir hareket içinde bulunan silindire bakıyor.

Kömür işçilerinin bacakları görülmüyor. Müthiş sıcağa rağmen kürekleri mütemadiyen kaldırıp indiriyorlar. Tepelerinden sızan terler kömür tozu ile siyah bir sicim gibi aşağılara doğru uzanıyor.

Alçaktan uzanan muazzam silindirin altından ezilip ölme korkusunu duyarak geçtik.

Sendikanın güler yüzlü, misafirperver ve iyi niyetli başkanı Mustafa Güvenle selâmlaştıktan sonra kongreyi takib ettik. Sonra da...

Sonra da, dehşet içinde Yunus Çimento fabrikasını gezdik. Kongreyi takib için gelen Sendikacı arkadaşlar ve Sülkerle birlikte fabrikanın ilk iptidaî maddesinin geliş seyrini takib için 70 basamaklı, çürük, gayri muntazam bir merdiveni tırmanmağa başladık. Her adım atışta bir ürperti geçiriyoruz. Düşmemek için yandaki demiri tutmak istiyorum. Fakat demir çubuk yağlı, ve elim makina yağına bulanıyor.

Mustafa Güven

Korka korka semaya tırmanırcasına bu garib merdivenin sonuna geldik.

Rüzgârı bol, yanları açık bir meydana varmıştık. Burada havaî hatla taşocağından vagonlar gelip vagonlar gidiyordu. Hafif bir dikkatsizlik vagon çarpmasiyle düşüp ölmeyi intaç edebilirdi. Çakıl vagonlarını sevk ve idare eden işçi saatte 57 kuruş alıyordu. Fakat kışta, karda hep bu sert rüzgârlı yerde günde 57 defa hastalıkla karşılaşıyordu. Esasen yüzü deriden, vücudü kemikten ibaretti. Müzmin bir nezleye tutulmuş gibi boğuk ve ıslak bir sesle konuşuyordu. Vagondaki taşları göstererek:

«— Gördüğünüz taşın terkibinde «Calcium-Karbonit» vardır. İsmine «Alimunot kil toprağı» denir. Ve aşağı yukarı bulunduğumuz yere iki bin metre uzaklığındaki ocaklardan kaya halinde çıkan taş evvelâ konpüresörler vasıtasiyle parçalandıktan sonra, harman makinesinde gördüğünüz gibi, ufak çakıllar halinde parçalanır ve 800 ilâ 900 kiloluk vagonlarda havai hatla bulunduğumuz yere gelir. Buradan kimyahanenin tensib ettiği kumla karıştırılarak su ile birlikte aşağı katta göreceğiniz birinci değirmene iner...»

Rüzgârın şiddetinden yere düşmemek için kendimi kollıyarak arkadaşlarla birlikte sırat köprüsü korkusunu uyandıran merdivenleri indik.

Birinci değirmene gelmiştik. Su ve kumla birlikte harman olan çakılların bulunduğu yerde korkunç gürültüler vardı. Cehennemî bir sıcak yüzümüzü kavuruyordu. Müteaddit kurbanlar veren «ölüm» silindiri ağır ağır dönüyor, çamur pompasına doğru yol alıyordu.

Biz de çamur pompası dairesine girdik. 12 metre yüksekliğindeki kazanlar 289 metre karelik bir cesamette idi. Hava tazyiki ile çamur halitası karışıp duruyordu. Mahlûl halindeki çamur, her an 1300 derece harareti muhafaza eden silindirle soğutma fırınına naklediliyordu. Sıcak gittikçe tahammül edilmez hale geliyor, biz rahat bir nefes almak için fabrikanın diğer kısımlarına gitmek için sabırsızlanıyorduk.

Sabırsızlıkla yürüdüğüm soğutma fırınının kapısına yaklaşıp, adımımı içeri atar atmaz cehennemî bir alev beni inkisarı hayâle uğratmıştı. Boncuk, boncuk terleyen yüzüm, vücudumu kaplayan ateş tabakası bu kısmın asgarî hararetinin 70 derece olduğunu gösteriyordu.

Deminden beri uzana gelen ve hararetinden şikâyet ede durduğumuz ölüm «silindiri» buradaki soba içinde nihayet buluyordu...

Sobanın yanına yaklaşarak kapak menfezinden bakacak oldum. Yanımdaki İşçi Elektrik kaynakçılarının kullandığı renkli bir maske uzattı...

Gördüğüm manzara şuydu, Hava kompresörleri vasıtasiyle püskürtülen kömür tozu, sobanın 1800 - 2000 derecelik harareti ile ateş yağmuru halinde uzun silindire doğru püskürüyordu...

Sobanın yanından ayrıldıktan sonra; önüme gelen merdivenin altından, kaynayan bir kazandan tebahhür eden buhar gibi yükselen toz deryası ile karşılaştım.

«— Bu kısımda da insan çalışıyor mu?» diye sordum.

«— Evet!» dediler.

(Devamı var)

Çalışma Bakanlığının İmkânları

(Başyazıdan devam)

Eğitim, İç İşleri, hattâ Millî Savunma Bakanlığı ile daimî bir temas halinde bulunmak mecburiyetindedir; ve saydığımız Bakanlıklar Çalışma Bakanlığının mütalâasını almadan muayyen kararları veremiyecek halde olmalıdır. Zira ıstırap içinde yaşayan on beş milyonun muhtaç olduğu iş sahasını ve asgarî refahı Çalışma Bakanlığı teminle vazifelidir. Hükûmetin işçi-köylü sınıfına gösterdiği alâka ölçüsünü göz önünde tutacak olursak bu vazifelerin, bu Bakanlık tarafından asla yerine getiremiyeceği anlaşılır. Irmak'ların, Balta'ların, Sirer'lerin, Pulatkan'ların, Köymen'lerin ve Özsan'ların şahsî gayretleri bu vazifelerin azameti karşısında pek cılız kalır. Mesele Büyük Millet Meclisinin çoğunluğunu teşkil eden sınıfın memleket meselelerini halletme işinde takip edeceği ana politikadadır.

KEMAL SÜLKER

Kırıkkale Top Fabrikası işçilerinin terfi zammı...

Kırıkkale okuyucularımızdan aldığımız bir mektupta şayanı dikkat bir şikâyet belirtilmektedir. Mektupta işçi arkadaş şunları bildiriyor:

«— Kırıkkale Makine ve Kimya Endüstrisi Kurumunda çalışan biz işçilerden gelir vergisi kanunu gereğince 2. No. lu cedvele göre indirim yapılması icabederken, 4 No. lu cedvelden vergi indirimi yapılmaktadır. Halbuki mezkûr kanunun 26 ncı maddesine göre Çocuk zamlarından vergi kesilmemesi lâzımdır. Halbuki biz işçilerden bir Sosyal yardımı olan Çocuk zamlarından vergi kesilmektedir.

Fabrikamızın Dahilî Talimatnamesinde İşçinin terfi zammının her iki senede verilmesi gerektiği halde, 3 veya 3,5 sene bir zaman geçtiği halde halâ verilmemektedir.

Genel Müdür Celâl İmrenin 4/6/951 tarihinde Kırıkkaleye gelişinde İşçi Mümessilleriyle yaptığı toplantıda, Kurum Hakkında sorulan bazı suallere şu cevapta bulunarak demişti ki:

«— Bir kaç fabrikaya iş bulamadık. İş bulmak için araştırma yapmaktayız. Kurumun parası olmadığı için bu durum karşısında işçilere zam yapamıyacağız.

Halbuki memurlara ayda 50-60 saat mesai yaptırılıyor ve prim veriliyor, bu da yetmezmiş gibi bir maaş ta ikramiye ödeniyor. Esasen mesai ve prim hakkı bil fiil imalât ve istihsalâtı arttıran işçinin olması icabederken, maalesef bu haklarımız zayi olmaktadır.

Bu haklarımızın verilmesi için İlgili Makamların nazar dikkatini celbetmenizi isteriz.»

İngilterede Sanayi inkılâbı

(Baş tarafı 2 nci sahifede)

ce işçiler geniş ölçüde birbirleriyle temas imkânı buluyor ve şunu görüyorlardı:

Ortada parasını işleten ve mütemadiyen kâr ederek işini büyüten bir sermayedar, bir de sermayedardan muayyen bir ücret alarak çalışan ve emeğinden başka bir şeyi olmıyan işçiler, yani kendileri vardır. Ve bu iki sınıf arasında da menfaat ayrılığı baş göstermiştir.

(Devam edecek)

Ankarada 29. 7. 951 günü «Ankara Mensûcat Kesim ve Dikim İşçileri Sendikası» adiyle yeni bir sendika kurulmuştur. Resimde Sendikanın açılma töreninde bulunanlar görülmektedir.

(Foto İşçi Hakkı - S. Özozan)

HİKÂYE

PARA GÜNÜ...

Yazan : Rüştü CEYHAN

300 dokuma tezgâhının müthiş bir şakırtıya boğduğu dokumahanenin pamuk tozları uçuşan kola kokulu havasına çatıdan güneş sütunları vuruyor, tozlar parlıyordu.

Yüz yetmişinci tezgâhın işçisi Arnavut Haydar iki yüzüncü tezgâhın işçisi İzmir'li Kemal'e baktı, kuvvetli bir ıslık çaldı. Kopan iplikleri çekip bağlamakta olan Kemal, arkadaşı Haydar'ın ıslık sesini duyarak döndü, iki arkadaş karşıdan karşıya bakışıp, o yalnız dokumcaılara has sezgiyle, anlaştılar: Cıga içmeğe çıkalım demek istiyorlardı. Makinelerini işler vaziyette bırakıp çıktılar.

Erkek helâları iplikânenin yanında, kadın helâlarından kalın ve yüksek bir duvarla ayrılıyordu.

Haydar yirmi beşlik cigara paketini uzattı. İzmirli Kemal bir cıgara alırken:

«— Çok iplik koupyor yahu, dedi. Bu gidişle günde yüz ellişer kuruşun yolunu bulamıyacağız!»

Arnavut Haydar kibrit çaktı.

«— Yok! dedi. Atlar tepişir eşekler ezilir diye bir söz vardır hani...»

«— Peki sonu nereye varacak?»

«— Mühendisi fabrikadan attırana kadar uğraşacak. Bizim Seyfi yeminle söylüyor, kolaya zımpara tozu atıyormuş!»

«— Kim?»

«— Şef. Bizim dokuma şefi!»

«— Niye?»

«— Niyesi var mı? Gayet basit: Mâlûm a, zımpara tozu aşındırıcıdır. Zımpara tozlu iplikler tel güçüleri aşındıracak, aşınan gücüler de... Nitekim oluyor da... Çok iplik kopuyor diye demin söyledin...»

«— Evet, kopuyor. Bu tezgâhlarda bu kadar iplik koptuğunu bilmem ben!»

«— Bütün işçiler ayni kanaatta!»

«— Peki? Olan bize oluyor yahu... İplik çekip bağlamaktan iş çıkaramıyoruz. Ev kirası geldi çattı, kızdan okul için önlük istemişler, oğlanın reçetesi...»

«— Benden de al o kadar. Karıya streptomisin alacağım metelik yok. Küt küt öksürüyor. Doktor diyor ki, temiz hava, bol gıda, istirahat...»

«— Doktor der. Doktor için tabiî şeyler bunlar...»

Helâ aralığı bir arı kovanı gibi işliyordu. Girenler, çıkanlar, cıgara içenler... İki arkadaş bir müddet kalabalığı seyrettiler.

Haydar:

«— Vidalarımız gittikçe sıkılıyor Kemal! dedi, Mes'uliyeti mühendisin üzerine... Muvaffak ta oluyor... Ben bu yakınlarda bir takım hâdiseler bekliyorum...»

«— Ne gibi?»

«— Mühendis aleyhine dokumacıların ayaklanacaklarını sanıyorum...»

«— İyi ama, nerden anlıyorsun?»

«— Mesele basit: Fazla iplik kopması dolayısile vidaları sıkışan işçiler öfkelerini mühendisten almak isteyecekler. Çünkü yapılan propagandaya göre, suç mühendisin!»

«— Evet. Herkes mühendise diş biliyor...

«— Netice itibarile, gaye mühendisi fabrikadan kovdurup, eskisi gibi, dokumaları eline almak!

İzmirli Kemal cıgarasından üstüste duman aldı:

«— Ben, dedi, yokum. Herifin döğülmesine karışmam!»

«— Kâfi değil. Önlemek lâzım!»

«— Nasıl?»

«— Patronlara çıkıp izah mı etsek acaba?»

«— Elde müsbet delil yok ki...»

Arnavut Haydar sinirli sinirli:

«— Evet, dedi, elde delil yok...»

★

Bir cumartesi öğle paydosundan sonra dokumacılara mavi zarflar içinde para verildi. Zarfını alan her işçinin yüzü asılıyor, yorgun ve terli yüzler öfkeyle geriliyordu. Günde on iki saat ayak üstü çalışanın bir haftalık neticesinden kimse memnun değildi.

Dokumahane'nin önünde homurtuyla dolaşan dokumacılar, ellerinde para zarfları, bekliyorlar, ne yapacaklarını pek te kestirememekle beraber, bir şeylerin olmasını arzu eder gibi birikiyor, üçer, beşer kişilik gruplar halinde bekleşiyorlardı.

Paranın dağılması bittikten sonra, memur yüksek sesle:

«— Haydin arkadaşlar, dağılalım artık! Ne bekliyorsunuz?»

Diye seslendi.

İşçiler derhal kâtibin etrafını aldılar:

«— Niçin?»

«— Niye dağılacak mışız?»

«— Bu parayla sen bizim yerimize evlere git de çoluk çocuğa hesap ver!»

«— Yavrular para bekliyor para!»

Dokumacılara ürküntüyle bakan kâtip, korktu.

«— Bana göre hava hoş, dedi, beni alâkadar etmez esasta...»

«— Öyleyse ukalâlık etme, bas git!»

«— Daha ne duruyorsun ulan, züppe?»

«— ... Yoksa sen mi hesap vereceksin?»

Kâtip heyecan içinde muhasebeye gitti, muhasebeciye vaziyeti korkuyla anlattı, dokumacıların müthiş gözlerinden bahsetti...

Telâşlanan muhasebeci de Umum müdürün odasına koştu. Kâtipten duyduklarını bir çırpıda anlattı. Uzun boylu, iri burunlu bir yahudi olan fabrika umum müdürü derhal telefona sarılarak durumdan Emniyet müdürlüğünü haberdar ettikten sonra:

«— Dokuma şefiyle işçi mümessilini çağırın!» emrini verdi.

Az sonra dokuma şefiyle işçi mümessili geldiler. Uzun boylu, kupkuru, fevkalâde hilekâr bir Fellâh olan dokuma şefi:

«— Buyrun beyim!» diye ve hiç bir şeyden haberi yokmuş gibi, umum müdürün karşısında, elleri önünde kavuşuk, bekledi.

İşçi mümessili ise, fabrika idaresi tarafından zorla işçiye kabul ettirilmiş, koca kafalı, patlak yeşil gözlü biriydi ki vazifesi sanki dokuma şefini körü körüne tasdikten ibaretti.

Umum müdür:

«— Nedir bu usta? diye sordu, ne istiyorlar?»

Dokuma şefi:

«— Vallahi bilmem... cevabını verdi, mühendis beyden sor! Dokumahanenin girdisi çıktısı ondan sorulur!»

«— Peki ne istiyorlar?»

«— Ne isteyecekler, ellerine geçen paradan memnun değiller... Herkesin evi, barkı, çoluğu çocuğu var. Eve ne yüzle gidelim diyorlar! Herifler haklı!»

Umum müdür hayretle:

«— Ya! dedi, haklı demek?»

«— Evet, haklı... Kopan iplikleri bağlamaktan iş çıkarmağa vakit bulamıyorlar ki... Verdiği yeni düzen düzenden başka her şeye benzer. İplikler mukavemetini kaybetti!»

Umum müdür işçi mümessiline döndü:

«— Doğru mu?»

Kendisi de bir dokumacı olan işçi mümessili, derhal tasdik etti:

«— Doğru beyim!»

★

Dokumahanenin önündeki homurtu an be an artmakmaydı.

Dokuma şefinin yeğeni Sarı Yakup:

«— Arkadaşlar! dedi, bu mühendis dokumalara gelmeden evvel işlerimiz yolunda değil miydi? Aldığımız paradan bir şikâyetimiz var mıydı?»

Sarı Yakup'un arkadaşları:

«— Ne münasebet? diye bağırdılar, gül gibi çalışıyorduk. Bu mühendis te nerden çıktı? O yokken işler geri mi kalıyordu?»

Gittikçe çileden çıkmağa doğru giden kalabalığın heyecanını bir kenardan seyretmekte olan Arnavut Haydarla İzmir'li Kemal usul usul konuşuyorlardı.

Haydar:

«— İşi adamakıllı plânlamış!» dedi.

«— Zavallı mühendis... Odasından çıkamıyor!»

«— Nasıl çıkar? Deli mi?»

«— Kapı sağlam mı bari?»

«— Çok. Mâmafi...»

Bu sırada dokuma şefi göründü, işçi mümessili de peşinde. İşçiler derhal etraflarını aldılar.

«— Umum müdüre anlattım, dedi, iş bilmiyor, düzeni bozdu, fazla iplik kopuyor, çocuklar iplik çekip bağlamaktan bez dokuyamıyorlar dedim...»

Yeğeni Sarı Yakup'un kulağına bir şeyler fısıldayıp, ortalardan kayboldu.

«— Allah belâsını versin ekmeğimizle oynayanların! diye bağırdı, istemiyoruz bu mühendisi!»

Arkadaşları onu takip ettiler:

«— İstemiyoruz, istemiyoruz, istemiyoruz!!!»

Sarı Yakup kalabalığın önüne düşmüştü. Ellerinde para zarfları ile işçiler, Sarı Yakup'un peşisıra dokumahaneden içeri girip, mühendisin oda kapısı önünde biriktiler.

Uğultu, gürültü, küfür...

Vurup kırmaktan, asıp kesmekten bahsediliyordu. Gözü dönmüş, zıngır zıngır titreyerek, Sarı Yakup'un sözlerini öfkeyle tekrarlayan kalabalık gittikçe çileden çıkıyordu. Dokuma tezgâhlarının mekikleri, birtakım demir parçaları, velhasıl ele geçirilen ne varsa, mühendisin pencere camlarına savruluyor, camlar kırılıyordu.

Arnavut Haydar:

«— Nasıl?. dedi, beğeniyor musun?»

İzmir'li Kemal:

«— Bir bakıma evet, bir bakıma hayır...» cevabını verdi.

«— Niçin?»

«— Evet, çünkü müthiş gücümüzü seyrediyorum; hayır. Çünkü, çok çabuk aldatılıyoruz... Gücümüzü başkalarının menfaati için sebil ediyoruz!»

Dokumahanenin büyük demir kapısına dayanmışlardı.

Haydar:

«— Evet! dedi, gücümüz...»

Fabrikanın büyük kapısının bir denbire açıldığını, ellerinde coplarla yirmi, otuz, belki daha çok polisin içeri girdiğini gördüler. Polisler dokumahaneye doğru geliyorlardı.

İki arkadaş usullacık savuştular.

İşçi ve SPOR

"Güreşçi Faik Ağabey" maçlarına devam edildi

«Güreşçi Faik Ağabey kupası maçlarının 4 üncü haftasına 12 Ağustos 1951 Pazar günü yine Eyüp sahasında devam edilmiştir. İlk maç Cam spor — Doğan Yıldız arasında yapılacaktı, fakat Doğan Yıldız gelmediğinden Cam spor hükmen galip sayılmıştır.

İkinci maç saat 11.00 de Yıldıran Spor — Balat Kültür Spor arasında yapılmıştır.

Maça canlı bir şekilde başlayan Yıldıran'lılar soldan yaptığı bir akınla Balat Kültür kalesine ilk tehlikeyi yarattı.

Reşadın ara pasını güzel kullanan Nahit topu ağlara yollayarak takımına ilk ve son golü atmış oldu. Ve devre 1-0 Yıldıran Sporun lehinde bitti. İkinci devre Yıldıran birkaç gol fırsatı kaçırmış ve bir golden fazla gol çıkaramıyarak maçı 1-0 galip bitirmiştir.

Haftanın 3 üncü maçı Doğan Güneş — Bülbüldere arasında yapılmıştır.

Oyun başlar başlamaz Doğan Güneş hâkimiyeti eline alarak Necati, Bayram, Ziya'nın attığı 3 gol ile devreyi 3-0 galip bitirdi. İkinci devre Doğan Güneş'liler daha çok açılarak Gültekin vasıtasile 4 gol daha çıkararak maçı 7-0 gibi büyük bir farkla bitirdi.

Dördüncü maçı Kale Spor — Çetin Spor yapmış, Kale Spor 3-2 mağlûp olmuştur.

Haftanın son maçı Ay-Yıldız— Akınspor arasında cereyan etmiştir.

Maç başladığı zaman 8 inci dakikada İsmail topu sürüp Akınspor müdafaasını aşarak plâse bir vuruşla ilk golü, Mehmet de 24 üncü dakikada ikinci golü attı. Bu goller Akınspor'luları kamçıladı. 30 ve 35 inci dakikada 2 gol atmağa muvaffak oldular. Bu gollerden sonra her iki takım canlı oynuyordu. Ay-Yıldızlı Emin soldan kayarak rakip kaleye sıkı bir şut çekti, kaleci bunu güçlükle kurtarabildi. Devrenin bitmesine az bir zaman vardı ki Ay-Yıldızlı Mehmet kaleye sıkı bir şut attı, top kalecinin göğsünden geri gelirken geriden yetişen Rasim takımına 3 üncü golü yapmış oldu. Hakemin gol kararına Akınspor'lular itiraz ederek ofsayt dediler. Bir taraftan Akınspor taraftarları, bir taraftan oyuncular hakemi bir çok kötü lâflarla tehdit ediyor, Ay-Yıldızlı gençlerin âdeta üzerlerine yürüyorlardı. Bu vaziyet karşısında Ay-Yıldız kaptanı İsmail takımını sahadan çekerek maçı tehir ettirdi.

İŞÇİ HAKKI — Bu kupa maçlarını idare edenler bu rezalet karşısında seyirci kalarak... Niçin böyle nâhoş hadiselere meydan veriyorlar. İlgililerin bu maçın başka sahada devam ettirmelerini ve vazifelerile alâkadar olmalarını dileriz.

HUSUSİ MAÇ

Olimpiyat Spor geçen hafta Pazar günü Kurdağ ile yaptığı maçı 7—1 kazanmıştır. Olimpiyat Spor saahya şu kadroyla çıkmıştır:

Yani — Yusuf, Necati — Atilâ, Ahmet, Mustafa — İhsan, İsmail, Şeref, Hasan, Yorgi.

Usta işçilere göz diken bir mütehassıs

Yaşar Çikvaşvili mensucat fabrikasında iplik mütehassısı Kemal Yılancının işçilere karşı sert muameleler yaptığı ve usta işçileri fabrikadan uzaklaştırdığı onları işsiz bıraktığı bildirilmektedir.

İşçi Hakkı: — Hatırımıza bir mısra geldi: Elbette olur ev yıkanın hanesi viran!

İşçilerimize sefalet ve ızdırap getiren ithal politikası

(Baş tarafı 1. sayfada)

«Hâlen yün ipliğine memleket ihtiyacı senede 2547 tondur. Buna mukabil fabrikalarımız faal olarak çalıştığı takdirde ve hariçten ithaline müsaade edilmediği halde bizim senelik istihsalimiz 3737 tondur.

Yün ipliği sanayiinde çalıştırmakta olduğumuz işçi miktarı 10.000 i mütecavizdir. Hariçten yün ipliği ithaline müsaade etmek dahilî sanayiimizi mühim zarara sokmakla beraber dolayısile bundan müteessir olacak işçilerimizle onların ailelerini de ıstırab ve sefalete düşürerek esasen mevcut bir işsizlik dâvasını ayrıca tahrik etmiş olacaktır.»

İşçi Hakkı: — Görülüyor ki hükûmetin vereceği karar en az 10.000 işçiyi ve onların bakmağa mecbur olduğu 30 bin kişiyi ciddî surette ilgilendirmektedir. Israrla müdafaa edilen liberal ekonomi sistemi henüz sanayi inkilâbını yapamamış yurdumuza sadece sefalet ve felâket getirmektedir. Bu ise memleketin temellerini çökertmek ve müdafaa imkânlarını mahvetmek olacaktır. Yerli sanayi ileri bir devletçilik sistemi ile himaye edilemezse hem işçilerimiz açlığa mahkûm olacak, hem de iktidasî istiklâlimiz günbe gün tehlike geçirecektir. Liberal bir sistem karşısında yerli sanayi tutunamaz ve aşırı rekabet ekonomik gelişmemizi durdurur, çürütür.

Büyük devletlerin liberasyona gidilmesini istemesi kendi yararlarına fakat Türk halkının zararınadır. Bu hakikat böylece biline!

Yıllık ücretli mezuniyet

(Baş tarafı 1. sayfada)

lı isteklerimizin kaleme alınmasını cefakâr Havza işçileri namına rica ederiz.

1 — Çalışma hayatının müşkül ve yorucu mesleğinde bulunan ve çalışanlar içersinde en az para alan biz işçilerin hafta tatili ücretlerinin tam olarak verilmesi.

2 — Hafta içinde mazeretle işten kalanın ayni haktan faydalanması.

3 — Senelik ücretli mezuniyetin tasarıya ithal ve kabulü.

4 — Yalnız Cumhuriyet Bayramında değil, diğer bayramlarda da çalışmayanlara tek, çalışanlara çift yevmiye verilmesi.

Diğer taraftan Hükûmetin kısa zamanda bu kanunu düzeltmesi için işçilerin harekete geçmesi lâzımdır. Ücretler tam yevmiye olmalıdır. Zira bu kanun işçileri tatmin etmemiştir.

İşçi Sendikaları Birliği bu kanun münasebetiyle hükûmete bir yazı göndermiş ve tam yevmiye prensibini müdafaa etmiştir.

İşçi Hakkı: — Görülüyor ki hükûmet ücretli yıllık izin vadini yerine getirmemiştir. Biz işçilerin meşru haklarının sürüncemede bırakılmamasını istiyoruz.

İŞ VE İŞÇİ BULMA KURUMU MÜDÜRLÜĞÜNDEN:

Balıkesir'de Bigadiç'te bir madende çalışmak üzere lâğımcılık ve kasacılık işlerinden anlayan 20 işçiye ihtiyaç vardır. İşyerine kadar yol parası verilecek, madende yatacak yer temin edilecektir. İş devamlı ve 4 lira gündeliklidir.

Ayrıca 25 inşaat amelesine, 30 arkalıklı hamala, 60 bobinci, bükümcü kadına, 10 lâstik işçisi kadına, 1 defter ve anbar işlerinden anlayan daktilo kadına, 2 birinci sınıf alafranga aşçıya, 2 hastabakıcı kadına, bir dadıya ihtiyaç var dır.

İsteklilerin Cağaloğlu Sultanmektebi sokağındaki Müdürlüğümüze müracaatları.

Karabük Çelik Fabrikası işçileri

(Baştarafı 1 inci sayfada)

Sabri Gürata işverenle aralarındaki çeşitli ihtilâflar hakkında da demiştir ki:

«— İşveren, işçilerin bir kısım isteklerini yerine getirmiyor. Lojman ve nakil vasıtası işindeki ihtilâflarımız bunlara birer misaldir.

Biz diyoruz ki: İşçilere de «insan» nazariyle bakılsın. Memurlara ev işinde gösterilen kolaylık bizlere de gösterilsin. Zira fabrikamızda bir ev suiistimali vardır. Müessesenin 1000 evi mevcuttur. Bu evlerde oturacaklar üç kısma ayrılır:

1 — Müdür ve ailesi,

2 — Santral şefi ve ustabaşıları,

3 — İmalât ustabaşıları, işçiler, kimyagerler v.s.

İşçiler en son sınıfta mütalea ediliyor. Kontrplâkla ayrılmış odalar işçilere veriliyor. Bir odada 7 - 8 işçi yatırılıyor. Öte tarafta bekâr bir memur üç odalı bir evi tek başına işgal ediyor. Odalardan başka işçi pavyonları vardır. 800 işçi bu pavyonlarda yatar. Pavyon odalarında 24 işçi bir arada yatırılır. Altlı üstlü ranzalar insanla dolar. Halbuki Sağlık Heyeti bu odalarda 12 kişinin yatacağını bildirmiştir. Buna rağmen müessese işçi sağlığını hiçe sayar. Üç pavyonu bomboş bırakıyorlar da işçileri rahat yatağa kavuşturmuyorlar.»

Fabrika baş mümessili bu konuyu daha derinleştirerek şunları ilâve etmiştir:

«— Bilhassa şimdi yazdır. Karyolaların altında birer saç levha vardır. Bu levhaların üzerine ekmek ve ayakkabıyı bir araya koymak zarureti beliriyor. Ekmekle ayakkabıyı bir yere nasıl koyalım? Bize «yerimiz yok!» diyorlar.»

Sabri Gürata vesait, terfi şekli ve iş kazaları etrafında da izahat vermiştir. Bunları da gelecek sayıda yazacağız.

TÜSTAV
ARŞİV
BELGESİ

YAŞAMAK...

Yazan: İbrahim GÜZELCE

(Dram: 1 Perde)

Şahıslar: Baba, Anne, biri kız, diğeri erkek olmak üzere 2 çocuk.

Sahne

(Gecekondumsu bir evin tek odası... Bütün piyes devamınca bu dekor değişmez.

Yerde, parça parça bezlerden dokunmuş, rengârenk bir keçe... Odanın sağında, muhtelif yerlerinden yamalanmış bir kanape... Kanapenin yanında eski bir iskemle... Odanın cephesinde, portakal sandıklarının yan yana getirilmesile meydana gelmiş bir divan... Divanın üzeri, yere serilmiş olan keçenin bir başka renklisi ile örtülmüştür... Divanın hemen yanında, bir kaç yatak, üst üste konulmuş, üzeri bir çarşafla kapatılmış. Kapının biraz ilerisinde, duvara dayalı bir kova... Üstü gazete ile örtülü... Kovanın üstünde, duvara çakılmış bir çiviye takılı duran bir maşrapa...)

BİRİNCİ MECLİS

(Odanın orta yerine serilmiş ve üzerinde domates, biber, ekmek, peynir bulunan bir sofra bezinin etrafına; baba, anne ve çocuklar diz çökmüşler, öğle yemeği yemektedirler... Günlerden cumartesidir... Saat 2,30 sularındadır...)

Kız çocuk — Baba, hani bugün bize pirzola alacaktın?... Tâ... ne zamandanberi alıcam alıcam diyorsun. Gine de almıyorsun... Hep domates, ekmek, peynir yiye yiye usandık artık.

Baba — (Üzüntülü bir sesle) Alıcam evlâdım... Alıcam... Bugün cumartesi olduğu için kasaplar yarım azatmış... Biz işten çıkıncaya kadar onlar kapatıvermişler. Başvurmadığım kasap kalmadı... (Anne ile birbirlerine bakışırlar).

Erkek çocuk — Ama baba, onlar mektep değil ki yarım azat olsunlar...

Baba — (şaşkın) Mektep değil mi?... Şey... Şey... yani, mektep değil ama cumartesi günleri onlar da mektepler gibi yarım azat yapıyorlar...

Erkek çocuk — Neden?

Baba — (Çocuğun yanağını okşar, elindeki domates dilimini onun ağzına sokmaya çalışarak): Çünkü kanun böyle de ondan.. Ye çocuğum, hadi ye...

Kız çocuk — Anne, hani sen bize demiştin ki; «Cumartesi gününe kadar yaramazlık etmezseniz, bakın babanız size neler alacak». Biz de seni hiç üzmedik ama babam bugün gene bize bir şey almadı...

Anne — Babanız işinden parasının hepsini alamamış evlâdım. Siz şimdi yemeğinizi yeyin, yarın ben size istediğinizi alacağım... olmaz mı?... (Sessizce yemek yenilir ve sofradan kalkarlar).

Erkek çocuk — Baba, ben biraz sokağa çıkacağım...

Kız çocuk — Ya!... Ben de...

Baba — Peki... Peki. Haydi gidin oynayın ama, sakın kapının önünden ayrılmayın olmaz mı?...

Çocuklar — (Her ikisi birden sevinçle) olur... olur... (Kapıya doğru koşarak dışarı çıkarlar).

İKİNCİ MECLİS (Anne ile Baba)

Anne — Allahım cümlemize Eyyûb sabrı versin... Her gelen gün bizi biraz daha sıkıştırıyor... Ev sahibinin parasını verdin mi?

Baba — (Dalgın dalgın düşünmektedir... Kendisine hitap edildiğinin farkında olmaz.)

Anne — Sana söylüyorum, efendi.

Baba — (Silkinerek): Ne... Ne var? Bir şey mi söyledin hanım?

Anne — Ev sahibinin kirasını verdin mi diyordum.

Baba — Ha... Evet, evet... verdim. Vermez olur muyum hiç?

— Anne — Söyledin mi?

Baba — Neyi?

Anne — Öf!.. Efendi. Niye böyle anlamamazlıktan geliyorsun? Hani bu ay, bizden aylığın yarısını, almasını, yarısını da önümüzdeki ayın 15 inde vermek istediğimizi söyliyecektin. Ne oldu?

Baba — Evet... Evet... Söyledim.

Anne — Ne dedi?

Baba — Bütün sızlanmalarıma rağmen kabul etmedi. Oğlunu evlendirecekmiş... Düğün masrafı bir hayli kabarık yekûn tutacağı için epice açılacakmış... Bana uzun boylu düğünden bahsetti durdu... Park mı, otel mi, ne bileyim ben, düğün öyle bir yerde olacakmış... Orası çok zengin bir yermiş... Aç karnına, tam yarım saat, ayak üzerinde onu dinledim... Sonunda 20 lirayı olduğu gibi cebine attı...

Anne — (Hiddetli ve asabi bir sesle) Aldığı zehir zıkkım olsun inşallah... Şu bir karış toprak üzerine 20 lira... Her Allahın ayı çekilir mi bu? Her yerde elleri var... Hangi taşı kaldıran altından onlar çıkar... Kendisi apartmanda oturur, şu Allahın toprağı üzerine kondurduğu bir karış oda için de dünyanın parasını alır... Arabalar, kahveler, evler... Sanki, mezara bunları da beraber götürecekler... Allah bunları yaratırken, kalplerinden merhamet duygularını almış galiba?...

Baba — Gene başlama hanım... Zaten lâf söyleyecek halim yok... Demin bir lokma ekmek yedim ama, gel sen bir de bana sor... Çocukların, kapıdan içeri girince ellerime atılıp ta bir şey bulamamaları kanıma dokunuyor, ağrıma gidiyor... Demin sofrada, kızın sözleri az daha ağlatacaktı beni... Sabahtan akşama kadar çalış, çabala gene o, gene o... Elde yok, avuçta yok... Çocukların sızlanmalarına yüreğim dayanmıyor...

(Sonu gelecek sayıda)

Zonguldakta işçi evleri için kredi

Zonguldak (Özel) — Öteden beri cefakâr işçilerimizin en önemli yaralarından biri olan mesken işine bir melhem arayan maden işçileri Sendikası Yönetim Kurulu türlü ve çetin mücadeleleri sonunda, faizsiz ve kârsız sermaye teminine muvaffak olmuş ve bu iş için Bakanlar Kurulunun aldığı kararı Çalışma Bakanı Zonguldak valisi delâletiyle maden işçileri Sendikasına bildirmiştir.

Kooperatifin derhal faaliyete geçmesi için Sendika Başkanı Necati Diken Çalışma Bakanlığınca yapılan davet üzerine Ankaraya gitmiştir...

Tarım işçilerine verilen asgarî ücret

(Baş tarafı 1. sayfada)

kararını imza eden sendika başkanı, aynı zamanda bu ücreti az bulan ve bunu belirten beyannameyi imza eden ayni zatdır. Bu hâl dikkatimizden kaçmamıştır.»

BURSA SENDİKALAR BİRLİĞİ'NİN KARARI

Bursa (Özel) — Adana İşçi Sendikaları Birliğinin asgarî ücret komisyonu kararını protesto hareketine şehrimiz Sendikalar Birliği de katılmıştır. Birlik Bakanlığa gönderdiği yazıda şunları belirtmektedir:

«Seyhan ilindeki çırçır işçilerinin asgari ücretlerini tespit eden, asgari ücret tespit komisyonu kararı, mezkûr vilâyetin işçi sendikaları birliği tarafından az görülerek protesto edilmekte ve bu mevzuda birliğimizin bakanlığınız nezdinde teşebbüste bulunulması istenerek asgari ücretin bugünkü geçim şartlarına göre daha realist bir görüşle düzenlenmesini temenni etmektedirler.

Arkadaşlarımızın bu haklı arzuları karşısında Adanada işçiler arasında hoşnutsuzluk yaratan kararın tashihi cihetine gidileceğine inanmakla beraber bu yazımızla arkadaşlarımızın haklı arzularına tercüman olmayı vazife bilerek, bakanlığın bu mevzuda harekete geçmesini, Adanadaki işçi arkadaşlarımızın lehinde karar alınmasının sağlanmasını Bursa işçileri namına temenni ederiz.»

Asgarî ücret meselesi

(Baş tarafı 2. sayfada)

olacak ve anlaşıldığına göre uzun zaman tatbik edilecektir. Halbuki asgari ücretin hayat pahalılığına, paranın satınalma kabiliyetine uyması lâzımdır. Donmuş bir şekilde kalacak olan asgari ücretin işçilerin behemhal zararına olacağı aşikârdır. Hayat pahalılığının aydan aya ne derece arttığı bilinen memleketimizde bu halin işçiler aleyhine ne kadar büyük haksızlıklara yol açacağını ise izaha lüzum yoktur.

Üstelik hâlâ bu aksak yönetmelik İstanbulda tatbik edilmemektedir. Halbuki asgari ücrete azamî derecede lüzum vardır. İşçinin emeği alabildiğine istismar edilmektedir.

Satılık ev

Anadoluhisarında meyvalı bahçeli, 4 oda, içi muşamba döşeli ev 5000 liraya acele satılıktır. Hisar iskele kahvesinde Mahir Pehlivana müracaat.

İŞÇİ HAKKI

Haftalık Siyasî Müstakil Gazete

☆

Gönderilen yazılar geri verilmez.

☆

Yıllık abonesi 520 kuruş
Altı aylık 260 kuruş

☆

İlân Tarifesi

Başlık	20.00 lira
Resmî ilânların bir santimi	2.00 »
Kongre ilânları	7.50 »

Doğum, nişan, düğün ve ölüm ilânlarından hiçbir ücret alınmaz.

☆

Basıldığı yer:
İstanbul, *ŞAKA* Matbaası

İSTANBUL ELEKTRİK VE MOTORLU TAŞIT İŞÇİLERİ SENDİKASI SİLÂHTARAĞA ŞUBESİ BAŞKANLIĞINDAN

Şübemizin Yıllık Genel Kurul Toplantısı 18/Ağustos/951 Cumartesi günü saat 17.30 da Silâhtarağa Elektrik Fabrikası İşçi Lokalinde yapılacaktır. Sayın üyelerin teşrifi rica olunur.

GÜNDEM:

1 — Çalışma ve Hesap raporlarının okuması ve Yönetim Kurulunun ibrası, 2 — Yönetim Kurulu seçimi. 3 — Dilekler.

KONGREYE DAVET

İstanbul Tütün İşçileri Sendikası yıllık kongresi 26/8/951 Pazar günü saat 12 den 19 a kadar Kasımpaşa Geyikli Sineması Camiiekber Muvakkithane caddesi No. 47/55 de aktedileceğinden sayın âzâlarımıza ilân olunur.

Gündem: 1 — İdare heyeti seçimi, 2 — Kontrol komisyonu seçimi, 3 — Haysiyet divanı seçimi, 4 — Dilekler ve istekler.